

Навала Джунглів

Редьярд Кіплінг

Переклад: Дарія Радієнко

Корені, листя і віти, сплітайтеся мерщій!

Квіти, трава і ліани, стеліться усюди,

Землю вкривайте – сюди не повернуться люди,

Зникне і мова, і запах, і подих людський.

Дощ білоногий, скоріше змивай з олтаря

Попіл масний і брудний від людського вогнища!

Олені прийдуть пастися у голі поля.

Трави, на стіни повзіть, ліани, сплітайтеся вище, –

Буде безлюдна довіку проклята земля!

Ви, звісно, пам'ятаєте, як Мауглі, прибивши шкуру Шер Хана до Скелі Ради, сказав усім вовкам, котрі лишилися від Сіонійської Зграї, що віднині полюватиме у джунглях сам один, і четверо вовченят матері Вовчиці пообіцяли полювати з ним разом. Але змінити своє життя в одну мить не дуже легко, особливо коли живеш у джунглях. Після того як Зграя знову розбіглася врізнобіч, Мауглі пішов до рідної печери і проспав там весь наступний день і всю ніч. Прокинувшись, він розповів батькові Вовку і матері Вовчиці про свої пригоди серед людей – стільки, скільки вони могли зрозуміти. Коли Мауглі почав гратися перед ними своїм мисливським ножем, так що сонце засяяло на його лезі (це був той ніж, яким він здер шкуру з Шер Хана), вовки визнали, що він таки багато чого навчився. Потім Акела й Сірий Брат розповіли, як вони допомогли Мауглі загнати буйволів у яр, і Балу піднявся на гору, щоб їх послухати, а Багіра аж умлівала від утіхи, наслухаючи те, як Мауглі здолав тигра.

Уже давно зійшло сонце, але ніхто не збирався спати, а мати Вовчиця подеколи піднімала голову і з насолодою вдихала запах шкури Шер Хана, що долинав зі Скелі Ради.

– Якби не Акела з Сірим Братом, – сказав Мауглі, – я б нічого не зміг вдіяти. Ох, матінко Вовчице, якби ти бачила, як сірі буйволи мчали яром і як вони вдерлися в сільські ворота, коли людська зграя кидала в мене камінням!

– Я рада, що цього не бачила, – холодно мовила мати Вовчиця. – Я не звикла терпіти, щоб моїх вовченят цькували, як шакалів! Я змусила б людську зграю про це пожалкувати, а сама пожаліла б лише жінку, яка годувала тебе молоком. Так, пожаліла б лише її!

– Спокійно, Ракшо! – ліниво промовив батько Вовк. – Наше Жабеня знову з нами і стало таке розумне, що рідний батько має лизати йому п'яти. А одним шрамом на голові менше чи більше – яка різниця? Облиш людей, дай їм спокій!

І Балу з Багірою повторили, мов луна пішла:

– Облиш людей, дай їм спокій!

Мауглі поклав голову на бік матері Вовчиці, задоволено всміхнувся і сказав, що він теж більше не хоче ні бачити людей, ні чути людського духу.

- А якщо люди не дадуть тобі спокою, Малий Брате? - сказав Акела, нашорошивши одне вухо.

- Нас п'ятеро, - мовив Сірий Брат, обвівши усіх поглядом, і вишкірив зуби.

- Ми теж могли б взяти участь у полюванні, - сказала Багіра, ворухнувши хвостом, і подивилася на Балу. - Та навіщо тепер думати про людей, Акело?

- Ось навіщо, - відповів вовк одинак. - Після того як шкуру цього жовтого злодюги повісили на Скелі Ради, я пішов до села по наших слідах, щоб збити їх з пантелику, коли вони схочуть за нами погнатися. Я ступав у свої сліди, а часом звертав убік і лягав. Та коли я заплутав слід так, що й сам у ньому ледь не заплутався, прилетів кажан Манг і закружляв у мене над головою. Ось що він сказав: "Селище людської зграї, звідки вигнали Мауглі, гуде, мов осине гніздо".

- Це тому, що я кинув туди великий камінь, - сміючись, сказав Мауглі, бо в нього була така забавка - кинути стиглу папаю в осине гніздо, а потім стрімголов бігти до найближчого озера, щоб оси його не догнали.

- Я спитав кажана, що він бачив. Він сказав, що перед сільськими воротами цвіте Червона Квітка і люди сидять навколо неї з рушницями. А я ж добре знаю, - і Акела поглянув на давні шрами на своїх боках, - що люди беруть у руки рушницю не заради втіхи. Скоро, Малий Брате, людина з рушницею піде по наших слідах.

- Але навіщо? Люди прогнали мене, чого ж їм іще треба? - гнівно спитав Мауглі.

- Ти людина, Малий Брате, - мовив Акела. - І не нам, Вільним Мисливцям, казати тобі, що й навіщо роблять твої брати.

Він ледве встиг відсмикнути лапу, коли мисливський ніж вп'явся в землю на тому місці, де вона лежала. Мауглі кинув ніж так швидко, що людське око не змогло б цього вловити, проте Акела був вовком, а навіть собака, якому далеко до його пращура - дикого вовка, може вмиль прокинутись, коли колесо воза торкнеться його тіла, і відскочити убік, перш ніж це колесо на нього наїде.

- Іншого разу, - спокійно мовив Мауглі, вкладаючи ніж у піхви, - не згадуй про людську зграю, коли розмовлятимеш із Мауглі.

- Пф! Гострий зуб, - сказав Акела, обнюхавши виїмку від ножа в землі. - Але життя в людській зграї зіпсувало тобі зір, Малий Брате. Я б устиг убити оленя, поки ти замахувався.

Раптом Багіра схопилася з місця, витягла шию, понюхала повітря і вся напружилася. Сірий Вовк умить повторив усі її рухи, повернувшись трохи ліворуч, щоб уловити вітер, який дув з правого боку. Акела відскочив кроків на п'ятдесят у підвітряний бік, присів і теж напружив м'язи. Мауглі дивився на них із заздрістю. Він мав такий нюх, який рідко буває в людей, та все ж не такий тонкий, як у будь кого в джунглях, а за три місяці життя в задимленому селищі його нюх іще послабшав. Він послинив палець, торкнувся носа і випростався, щоб уловити вітер верхнім чуттям, яке ніколи не обманює.

- Людина! - прогарчав Акела, присівши на задні лапи.

- Балдео! - сказав Мауглі, теж сідаючи. - Він іде по нашому сліду. Он, бачите - сонце блищить на його рушниці. Дивіться!

Сонце зблиснуло на мідних деталях старого мушкета лише на коротку мить, але жодна річ у джунглях не може блищати так яскраво - хіба що коли хмари біжать по небу. Тоді лусочка слюди, дрібна калюжка і навіть гладенький листок виблискують, мов срібло. А день був безхмарний і ясний.

- Я знав, що люди рушать за нами слідом, - переможно мовив Акела. - Недарма я був ватажком Зграї!

Четверо вовків Мауглі не сказали нічого, лягли на черево й поплазували донизу схилом пагорба. Вони зникли водномить, наче розтанули в тернику і зелені.

- Хоча б скажіть, куди ви! - гукнув Мауглі.

- Цить! Ми прикотимо сюди його череп ще до обіду! - відгукнувся Сірий Брат.

- Гей! Назад! Заждіть! Людина не їсть людину! - закричав Мауглі.

- А хто щойно назвався вовком? Хто кинув у мене ніж за те, що його назвали людиною? - сказав Акела.

Проте всі четверо скорилися і мовчки повернули назад.

- Хіба я маю вам пояснювати, чому роблю так чи інак? - гнівно спитав Мауглі.

- Оце людина! Це говорить людина! - буркнула Багіра собі у вуса. - Так само говорили люди біля царського звіринця в Удайपुरі. Ми у джунглях давно знаємо, що людина найрозумніша в світі. А якби вірили власним вухам, то знали б, що вона і найдурніша. - А вголос мовила: - Цього разу малий каже слушно: люди полюють у зграї. Це погане полювання - вбивати одного, коли ми не знаємо, що на думці в інших. Ходімо подивимось, чого хоче від нас цей один.

- Ми не підемо, - гаркнув Сірий Брат. - Полюй сам, Малий Брате! Ми і так знаємо, чого хочемо! Ми б давно принесли сюди череп.

Мауглі озирнувся на друзів. Він важко дихав, на очі в нього набігли сльози. Він ступив наперед і, ставши на одне коліно, мовив:

- А хіба я не знаю, чого хочу? Погляньте на мене!

Вони знехотя позирнули на Мауглі, потім відвели очі вбік, але він знову змусив їх дивитися на себе, поки шерсть у них не стала дибки і вони не здригнулися всім тілом, а Мауглі продовжував дивитись на них.

- То хто з нас п'ятох ватажок? - спитав він.

- Ти ватажок, Малий Брате, - сказав Сірий Брат і лизнув йому ногу.

- Тоді йдіть за мною, - сказав Мауглі.

І всі четверо, підібгавши хвости, поплентали за ним.

- Ось до чого веде життя в людській зграї, - сказала Багіра, безшумно спускаючись пагорбом слідом за ними. - Тепер у джунглях не один Закон, Балу.

Старий ведмідь нічого не відповів, але передумав дуже багато.

Мауглі нечутно пробирався лісом, перетинаючи його під прямим кутом до тієї стежки, якою йшов Балдео. Врешті решт він побачив крізь кущі старого з мушкетом на

плечі: він біг підтюпцем по сліду, який лишився два дні тому.

Ви пам'ятаєте, що Мауглі покинув село з важкою шкурою Шер Хана на плечах, а за ним бігли Акела з Сірим Братом, тож слід було видно дуже чітко. Скоро Балдео наблизився до того місця, де Акела повернув назад і заплутав сліди. Тоді Балдео сів на землю, довго кахикав та щось бурчав, а потім кинувся нишпорити довкола, щоб знову натрапити на слід. Тим часом ті, хто стежив за ним, припишкли так близько, що він міг докинути до них каменем. Жоден звір не може рухатися так тихо, як вовк, коли він не хоче, аби його почули, а Мауглі – хоча вовки вважали його дуже незграбним – також умів з'являтися і зникати, мов тінь. Вони обступили старого, як згря дельфінів оточує пароплав у морі, і розмовляли між собою не криючись, бо їхня мова починається нижче найнижчого звуку, який може вловити людське вухо. На іншому кінці цього ряду буде тоненький писк кажана, якого більшість людей зовсім не чують. З цього звуку починається мова всіх птахів, кажанів і комах.

– Оце так полювання! – сказав Сірий Брат, коли Балдео кречучи нахилився, щось роздивляючись. – Він наче свиня, що заблукала в лісі біля річки. Що він мимрить?

Балдео щось бурчав собі під ніс. Мауглі пояснив:

– Він каже, що навколо нього, мабуть, скакала ціла згряя вовків. Каже, що в житті ще не бачив такого сліду. Каже, що страшенно втомився.

– Він відпочине, перш ніж знову надібає на слід, – недбало мовила Багіра, легко прослизнувши за стовбуром дерева, так, наче гралася у піжмурки. – А тепер що робить цей невдаха?

– Збирається їсти чи пускати дим із рота. Люди завжди щось роблять ротом, – сказав Мауглі.

Потім наші винюхувачі побачили, як старий натоптав люльку, запалив її і почав курити. Вони старалися добре запам'ятати запах тютюну, щоб потім можна було впізнати Балдео навіть темної ночі.

Трохи згодом стежкою пройшли вуглярі і, звісно, спинилися потеревенити з Балдео, який мав славу найкращого мисливця в цих краях. Вони всілися кружка і закурили, а Багіра та інші підступилися ближче й дивилися на них, поки Балдео розповідав уже вкотре всю історію Мауглі, хлопця вовкулаки, щедро прикрашаючи її вигадками: буцімто саме він, Балдео, убив Шер Хана, а Мауглі обернувся на вовка і бився з ним цілий день, а потім знову прийняв людську подобу й зачаклував рушницю Балдео, і тому, коли він прицілювався у хлопця, куля звернула убік і вбила одного з буйволів Балдео; і селяни послали Балдео, найхоробрішого з мисливців у Сіонійських горах, убити зачарованого вовка. А Мессуа з чоловіком, батьки чаклуна, сидять замкнені у власній хаті, і скоро їх почнуть катувати, щоб вони зізналися в чаклунстві, а потім сплять на вогнищі.

– Коли? – спитали вуглярі, що дуже хотіли побачити це видовисько.

Балдео сказав, що до його повернення нічого робити не будуть: селяни хочуть, щоб він спершу вбив лісового хлопця. Потім вони стратять Мессуа і її чоловіка і розділять між собою їхню землю та буйволів. До речі, буйволи в чоловіка Мессуа просто чудові.

Відьом і відьмаків треба карати на смерть, патякав Балдео, а такі люди, що беруть у приймаки вовкулак із лісу, – то справжнє відьомське кодро.

Але вуглярі перелякалися: а ну як про це дізнаються англійці? Вони чули, що англійці всі несповна розуму – отже, не дозволять чесним селянам тихо мирно стратити відьмаків!

Та ні, чого ж, заперечив Балдео. Сільський староста доповість англійцям, що Мессуа і її чоловік померли від зміїного укусу. Усе влаштовано, лишається тільки вбити вовче дитя. Чи вони, часом, його не бачили?

Вуглярі перелякано озиралися довкола, дякуючи богові за те, що їм не довелося стрітися з вовкулакою; проте вони були певні, що такий хоробрий мисливець, як Балдео, відшукає його швидше, ніж будь хто. Сонце вже стояло над самим лісом, і вуглярі вирішили піти до селища, де жив Балдео, щоб подивитися на відьму та відьмака. Балдео сказав, що він, звісно, мусить застрелити хлопця вовкулаку, проте не може дозволити, щоб неозброєні люди йшли лісом, де щохвилі на них чигає небезпека. Він проведе їх сам, і якщо їм назустріч трапиться син відьми, то вони побачать, як найкращий з тутешніх мисливців його порішить на місці. З таким амулетом проти нечистої сили, який дав йому жрець, можна нічого не боятись.

– Що він каже? Про що йдеться? – раз у раз питали вовки. І Мауглі пояснював, поки мова не зайшла про чаклунство, бо цього він не міг збагнути. Тоді він сказав, що чоловік і жінка, які зробили йому стільки добра, втрапили в пастку.

– Хіба люди полюють на людей? – спитав Сірий Брат.

– Це він так каже. Я щось не втямлю. Мабуть, вони всі показалися. Нащо ловити в пастку Мессуа та її чоловіка, і до чого тут я? А до чого всі ці слова про Червону Квітку? Треба подумати. Та хоч би що вони збиралися робити з Мессуа, вони не почнуть, поки не повернеться Балдео. А тоді... – І Мауглі замислився, погладжуючи пальцями руків'я мисливського ножа. А Балдео й вуглярі хоробро рушили далі, ховаючись один за одного.

– Я йду до людської зграї, – сказав Мауглі.

– А вони? – спитав Сірий Брат, жадібно дивлячись на засмаглі спини вуглярів.

– А їх проведіть із піснею, – сказав Мауглі усміхнувшись. – Я не хочу, щоб вони опинилися біля сільських воріт раніше, ніж стемніє. Ви зможете їх затримати?

Сірий Брат зневажливо вишкірився:

– Наскільки я знаю людей – ми зможемо водити їх по колу, мов кіз на припоні!

– Ні, цього не треба. Просто заспівайте їм, щоб вони не нудьгували дорогою, а як пісня вийде не дуже весела, Сірий Брате, то й краще. І ти, Багіро, теж іди з ними й підспівуй. А коли настане ніч, зустрічайте мене біля селища – Сірий Брат знає де.

– Оце робота – заганяти здобич для малого! Коли ж я висплюся? – сказала Багіра, позіхнувши, хоча з її вигляду було видно, як її тішить така забавка. – Мені співати для оцих голошкірих? Ну то почнімо!

Пантера нахилила голову, щоб її голос було чутно у всьому лісі, і пролунало довге "Доброго полювання!" – нічний поклик серед ясного дня, що було само по собі досить

моторошно. Мауглі послухав, як цей поклик котиться Джунглями, то гучнішає, то слабшає, і вщухає десь далеко позаду на протяжній тужливій ноті; і усміхнувся на бігу, коли побачив, як вуглярі туляться один до одного, а рушниця старого Балдео тремтить, наче банановий листок під вітром. А потім Сірий Брат завив: "Йа ла хі і! Йа ла ха!" – це був мисливський поклик Зграї, коли вона переслідує нільгау – велику сіру антилопу. Цей поклик, здавалося, лунав зусібіч і все наближався, поки не завмер зовсім поруч, на довгій пронизливій ноті. Троє вовків підхопили його, і навіть сам Мауглі ладен був повірити, що Згряя мчить за здобиччю по п'ятах. А потім усі четверо заспівали прекрасну Ранкову пісню Джунглів, найгарнішу мелодію, яку тільки здатне передати вовче горло. Це її приблизний переклад, та лишень уявіть, як звучить ця пісня в полуденній тиші джунглів:

Ніч подруга ховала нас

Під покровом імлі.

Та ось прийшов ранковий час,

І тіні за нами пішли.

Туман пливе по темній горі,

а вдома чекає сон.

Хай спиться спокійно усім до зорі,

Усім, хто шанує Закон!

Від світла, мов тіні, ховаємось ми,

І кожен у рідній печері

Хай спить, поки прийде година пітьми

І час здобувати вечерю.

А поки людина виходить в поля,

Биків запрягає у плуг –

бо вже червоніє ранкова зоря,

І світло та ясно навкруг.

Хо! Бачиш, світлий день спішить

До нас, у темні хащі.

Бамбук сторожко шелестить –

Свій шлях пильнуйте краще!

Пильнуйте, мисливці нічної пори!

Та бійтеся світлої днини,

бо поклик пташиний віщує згори,

що день – то пора для Людини.

Вже сохне під сонцем духмяна трава,

Що нас умивала росю,

І росяна стежка, що нас привела

На берег ріки лісової.

Ніч подруга вдосвіта зраджує нас

І наші сліди викриває.

Додому пора, бо спочити нам час –

Усім, хто Закон поважає!

Але ніякими словами не можна передати враження від цієї пісні й насмішку, що звучала в кожній ноті, коли вовки почули, як вуглярі з тріском та шумом видерлися на дерева, а Балдео почав бубоніти замовляння та молитви. Потім вовки лягли спати, бо вели здоровий спосіб життя, як усі, хто сам добуває собі їжу: коли не виспишся, то й працювати не зможеш.

А Мауглі тим часом пробіг багато миль – по дев'ять миль за годину – і радів, що анітрохи не втратив сили, проживши стільки місяців серед людей. Тепер у нього була лише одна думка: врятувати Мессуа та її чоловіка з пастки, хоч яка б вона була, – він боявся людських хитрощів. А потім, пообіцяв собі Мауглі, він розквітається і з усім селищем.

Уже звечоріло, коли він нарешті побачив знайоме пасовисько й дерево дхак, під яким чекав його Сірий Брат того ранку, коли Мауглі вбив Шер Хана. І хоч як він гнівався на людське поріддя, при першому погляді на сільські стріхи в нього защеміло серце. Він побачив, що всі повернулися з полів раніше, ніж зазвичай, і замість сісти вечеряти зібралися під шовковицею, звідки долинали галас та крики.

– Люди не можуть без того, щоб не засадити в пастку інших людей, а інакше їм чогось бракує, – сказав Мауглі. – Вони ловили Мауглі дві ночі тому, а зараз мені здається, ніби від тієї ночі пройшло вже багато дощів. Сьогодні прийшла черга Мессуа з чоловіком. А завтра і багато ночей опісля знову настане черга Мауглі.

Він прослизнув під огорожею і, добігши до хати Мессуа, зазирнув у вікно. Мессуа лежала в кімнаті із зв'язаними руками й ногами і стогнала, ледве дихаючи; її чоловік був прив'язаний ремнями до фарбованого ліжка. Двері хати, що виходили на вулицю, були щільно зачинені, і троє чи четверо чоловіків сиділи, підпираючи їх спиною.

Мауглі уже добре знав звичаї селян. Він був певен, що поки люди їдять, курять і розмовляють, вони не робитимуть нічого іншого; а от коли поїдять, їх треба остерігатися. Скоро повернеться Балдео, і якщо його проводирі зробили все як належить, йому буде про що розповісти. Хлопець вліз у вікно і, схилившись над чоловіком і жінкою, розрізав їхні пута, вийняв затички з рота і пошукав, чи немає в хаті молока.

Мессуа ледь не збожеволіла від болю та страху (вранці її побили й закидали камінням), і Мауглі ледве встиг притулити руку до її вуст, щоб стримати крик. Її чоловік, переляканий і злий, сидів і вибирав сміття зі своєї скуйовдженої бороди.

– Я знала, знала, що ти прийдеш! – плакала Мессуа. – Тепер я знаю – це справді мій син! – І вона пригорнула Мауглі до себе.

Досі Мауглі був цілком спокійний, але зараз він затремтів усім тілом і сам здивувався з того.

– Нащо ці ремені? Навіщо вони тебе зв'язали? – спитав він, трохи помовчавши.

– У покару за те, що ми прийняли тебе як сина, а чого ж іще, по твоєму? – розлючено промовив чоловік. – Поглянь, я весь у крові!

Мессуа не сказала нічого, але Мауглі побачив її рани, і обоє почули, як він скреготнув зубами.

- Хто це зробив? - спитав він. - Вони про це пожалкують!

- Завинило все селище. Мене вважали багатцем. У мене було багато худоби. А тепер нас називають чаклунами, бо ми дали тобі притулок.

- Я не розумію! Нехай Мессуа пояснить.

- Я годувала тебе молоком, Натху, ти пам'ятаєш? - боязко спитала Мессуа. - Адже ти мій син, якого вкрав тигр, і я тебе дуже люблю. Вони кажуть, що я твоя мати, мати вовкулаки, і за це повинна нести покару.

- А що таке вовкулака? - спитав Мауглі. - Смерть я вже бачив.

Чоловік похмуро зиркнув на нього спідлоба, але Мессуа засміялася.

- Ось бачиш? - мовила вона до чоловіка. - Я ж казала тобі, який він чаклун? Він мій син, мій любий синочок!

- Син чи чаклун - нам що до того? - відказав чоловік. - Нам з тобою вже однаково капець.

- Отам дорога крізь джунглі, - і Мауглі показав на вікно. - Руки й ноги у вас вільні. Біжіть!

- Ми не знаємо джунглів так, як їх знаєш ти, синку, - сказала Мессуа. - Нам далеко не втекти.

- А люди кинуться за нами слідом і знову приведуть сюди, - додав її чоловік.

- Хм! - сказав Мауглі, провівши лезом ножа по своїй долоні. - Досі я нікому в цій селі не бажав лиха. Та не думаю, що вас зупинять... Ще трохи - і їм буде досить клопотів. О! - він підвів голову і прислухався до галасу й тупоту за дверима. - Нарешті вони відпустили Балдео додому!

- Вранці його посилали вбити тебе, - сказала Мессуа. - Хіба ти його не зустрів?

- Так, ми... я його зустрів. Він може про це дещо розповісти. А поки він розказуватиме, ми можемо щось зробити. Та спершу треба довідатись, чого вони хочуть. Подумайте, куди вам краще піти, і скажіть мені, коли я повернуся.

Він вискочив у вікно і знову кинувся бігти, ховаючись під сільською огорожею, поки не почув гомін натовпу, що зібрався під шовковицею. Балдео кректав і стогнав, лежачи на землі, а селяни оточили його юрмою й розпитували. Волосся в нього було скуйовджене, він подряпав собі руки й ноги, коли дерся на дерево, а зараз ледь ворухив язиком, проте чудово розумів своє виняткове становище. Час від часу він белькотів щось про бісівські співи, вовкулак і чари - лише для того, щоб зацікавити людей і натякнути про щось таємне. Потім він попрохав води.

- Отак! - мовив Мауглі. - Слова та слова! Самі пусті балачки! Люди - рідні брати мавп. Спершу ковтне води, потім покурить, а тоді вже почне розповідати. Ох і дурні ці люди! Вони не лишать нікого стерегти Мессуа, поки Балдео буде морочити їх своїми побрехеньками. І я став такий само лінивий!

Він схопився з місця і побіг назад до хатини. Уже стоячи під вікном, він відчув, що хтось лизнув його ногу.

- Мати, - сказав він, упізнавши Вовчицю, - а ти що тут робиш?

- Я почула, як мої діти співають у лісі, і пішла за тим, кого люблю найдужче. Жабеня, я хочу бачити жінку, що годувала тебе молоком, - сказала мати Вовчиця, мокра від роси.

- Її зв'язали й хочуть убити. Я розрізав мотуззя, і вони з чоловіком мають утекти крізь джунглі.

- Я теж їх проведу. Хоч я стара, та ще не зовсім беззуба. - Мати Вовчиця стала на задні лапи і зазирнула у вікно темної хатини. Потім вона безшумно опустилася на землю і сказала лише одне:

- Я теж годувала тебе молоком, але Багіра каже правду: врешті решт людина йде до людини.

- Може, й так, - похмуро відповів Мауглі, - та мені зараз не до цього. Зачекай тут, тільки не показуйся їм на очі.

- Ти ніколи мене не боявся, Жабеня, - сказала мати Вовчиця, відступивши назад, і зникла у високій траві - це вона вміла робити чудово.

- Слухайте, - весело сказав Мауглі, знову стрибнувши у вікно, - усі зібрались довкола Балдео, і він плете їм небилиці. А коли скінчить, вони знову прийдуть сюди... з червоним... з вогнем і сплять вас обох. То що будемо робити?

- Ми з чоловіком порадилися, - сказала Мессуа. - Канхівара за тридцять миль звідси, але там ми, певно, стрінемо англійців...

- А це що за згряя? - спитав Мауглі.

- Не знаю. У них біла шкіра, і кажуть, що вони панують над усім краєм та не дозволяють людям спалювати чи забивати одне одного без свідків. Якщо ми дійдемо туди сьогодні, лишимося живі. А як ні - помremo.

- Ви будете живі. Жодна людина не вийде сьогодні з воріт. А що це він робить?

Чоловік Мессуа, ставши навколішки, рив долівку в кутку хати.

- У нього там гроші, - сказала Мессуа. - Більше нам нема чого взяти з собою.

- Ага, знаю! Це такі кружальця, що переходять з рук у руки, але не нагріваються. Хіба вони можуть знадобитися ще де? - спитав Мауглі.

Чоловік гнівно блимнув очима.

- Та він дурень, а не чаклун! - буркнув він. - За ці гроші я можу купити коня. Ми такі змучені, що далеко не втечемо, і нас доженуть.

- Кажу вам, ніхто вас не дожене, я цього не дозволю. Але кінь - то добре, бо Мессуа дуже втомилася.

Її чоловік підвівся, ховаючи в пояс останню рупію. Мауглі допоміг Мессуа вилізти у вікно, і на свіжому нічному повітрі вона трохи ожила. Проте ліс при ясних зорях здався їй надто темним і загрозливим.

- Ви знаєте дорогу до Канхівари? - спитав Мауглі.

Вони кивнули.

- Гаразд. Пам'ятайте, що боятись вам нема чого, і квапитись теж не треба. От хіба що... у джунглях ви, можливо, зусібіч почуєте співи.

- Невже ти гадаєш, що ми б наважилися піти у джунглі поночі, якби не боялися, що нас сплять? Краще хай нас розірвуть дикі звірі, аніж уб'ють люди, - сказав чоловік Мессуа.

Але сама Мессуа поглянула на Мауглі і всміхнулася.

- Кажу ж вам, - повторив Мауглі так, наче він був ведмедем Балу і всоте товкмачив неуважному вовченяті давній Закон Джунглів, - кажу вам, жодна пащека у джунглях не вищирить проти вас зуби, жодна лапа не замахнеться на вас. Ні людина, ні звір вас не спинить, поки ви не побачите Канхівару. Вас охоронятимуть. - І він швидко обернувся до Мессуа: - Твій чоловік мені не вірить, але ж ти віриш?

- Авжеж, синку. Людина ти, привид чи вовк із джунглів - я тобі вірю.

- Він злякається, коли почує співи мого народу. А ти все зрозумієш як слід. Тепер ідіть - і не бійтеся, бо ворота замкнені.

Мессуа зі слізьми кинулася до ніг Мауглі, але він підняв її, затремтівши усім тілом. Тоді вона пригорнула його до грудей, шепочучи на вухо всі пестливі імена, які лише могла згадати. Але її чоловік, нетерпляче позирнувши вдалину, мовив:

- Якщо тільки ми дійдемо до Канхівари, я розповім про все англійцям. І вони присудять браміна, старого Балдео та всіх інших до такої розплати, що все село лишиться голе! Мені заплатять подвійну ціну і за незібраний врожай, і за голодних буйволів. Я доб'юся справжнього правосуддя.

Мауглі засміявся.

- Я не знаю, що таке правосуддя, та приходь сюди у час наступних дощів - і сам побачиш, що тут лишиться!

Вони подалися до лісу, і мати Вовчиця вискочила зі свого сховку.

- Проведи їх! - сказав Мауглі. - І дивись, щоб усі джунглі знали - їх не можна чіпати. Передай цього наказу, а я покличу Багіру.

Довге, похмуре виття пролунало й вщухло, і Мауглі побачив, як чоловік Мессуа шарпнувся, наміряючись бігти назад до хатини.

- Іди, іди! - крикнув йому Мауглі. - Я ж казав - ви чутимете пісню. Вона супроводитиме вас аж до Канхівари. Це Милість Джунглів.

Мессуа підштовхнула чоловіка вперед, і їх з Вовчицею поглинула пільма, аж раптом Багіра вискочила наче з під землі біля ніг Мауглі.

- Мені соромно за твоїх братів! - пробурчала вона.

- Чого? Хіба вони погано співали для Балдео? - спитав Мауглі.

- Добре! Аж надто добре! Так, що я й сама забула усякий сором, і, клянуся зламаним замком, що мене звільнив, бігала джунглями і співала, як навесні! Хіба ти нас не чув?

- Я був зайнятий іншим. Ти краще спитай Балдео, чи сподобалися йому співи. А де ж усі четверо? Я хочу, щоб ніхто з людської зграї сьогодні не вийшов за ворота.

- А нащо тобі ті четверо? - спитала Багіра. Втупивши в нього палахкі очі, вона тупцяла на місці й муркотіла все голосніше. - Я можу їх затримати, Мауглі. Ця пісня і люди, що полізли на дерева, мене роздражнили. Хто такий Мауглі, щоб нам зважати на

нього? Гола коричнева землерийка, безволосий, беззубий земляний нишпорка! Я бігла за ним весь день – опівдні, ясного дня! Я пильнувала його, як вовки пильнують оленів. Я Багіра, Багіра, Багіра! Я танцювала з ними, як танцюю зі своєю тінню. Дивися! – І велика пантера підстрибнула, мов кошеня, і кинулася ловити опалий листок; вона махала лапами на всі боки, зі свистом розтинаючи повітря, потім безгучно опустилася на чотири лапи, а тоді знову почала стрибати, і її мурчання все наростало, мов пісня пари в киплячому казані. – Я Багіра – у джунглях темної ночі! І вся моя сила зі мною! Хто встоїть проти мене? Дитино, я б одним ударом могла розтрошити тобі голову, і вона б стала пласкою, мов дохла жаба влітку!

– То вдар! – сказав Мауглі мовою селища, а не мовою джунглів.

І людські слова вмить зупинили Багіру. Вона відсахнулася назад і, затремтівши, присіла на задні лапи, і її голова знов опинилася нарівні з головою Мауглі. І тоді Мауглі почав дивитись, як дивився на неслухняних вовчат, дивитись у її зелені, мов берили, очі, поки в зеленій глибині не згас червоний вогник – так за двадцять миль видно, як гасне вогонь на маяку, – поки очі не заплющилися й велика голова пантери не почала опускатися все нижче й нижче, поки червоний жорсткий язик не лизнув ногу Мауглі.

– Багіро, Багіро, Багіро! – шепотів хлопець і швидко та легко пестив рукою її шию і тремтливую спину – Заспокойся, чуєш? Це ніч винна, а не ти!

– Це нічні запахи, – сказала Багіра, отямившись. – Повітря немовби кличе мене. А ти звідки це знаєш?

Повітря навколо індійського селища сповнене усіляких пахощів, а для звіра, що звик думати і відчувати носом, запахи – те саме, що музика чи вино для людини. Мауглі ще кілька хвилин заспокоював пантеру, і нарешті вона лягла, наче кішка біля вогню, склавши лапи перед грудьми і примруживши очі.

– Ти наш і не наш, із джунглів і не з джунглів, – сказала вона. – А я лише чорна пантера. Та я все одно тебе люблю, Малий Брате.

– Щось вони довго балакають під деревом, – сказав Мауглі, не звернувши уваги на її останні слова. – Мабуть, Балдео й досі розказує їм свої баєчки. Вони невдовзі прийдуть, щоб витягти жінку з чоловіком із пастки і кинути їх у Червону Квітку. І побачать, що пастка порожня! Ха ха!

– Слухай но, – мовила Багіра. – А що коли вони знайдуть там мене? Хто наважиться стати на поріг після того, як забачить мене? А мені не вперше сидіти у клітці, і їм навряд чи вдасться зв'язати мене мотуззям.

– Що ж, роби, як знаєш! – мовив Мауглі сміючись, бо вже почувався таким само безстрашним, як пантера, що прослизнула до хижки.

– Тьху! – пирхнула вона, принюхавшись. – Тут смердить людським духом. А ліжко таке саме, як було у звіринці в Удайпурі. Ну, полегимо!

Мауглі почув, як рипнула мотузьяна сітка під вагою великого звіра.

– Клянуся зламаним замком, що мене звільнив, вони подумують, що спіймали гарну здобич! Ходи сюди, Малий Братику, і разом побажаємо їм доброго полювання!

– Ні, я задумав інше. Людська зграя не повинна здогадатися, що я доклав до цього

рук. Полною сама. Я не хочу їх бачити.

- Хай буде так, - мовила Багіра. - Он вони йдуть!

Під деревом на іншому кінці селища гомоніли ще й досі. Врешті решт галас ущух, і людське юрмисько кинулося бігти вулицею, розмахуючи дрючками, бамбуковими палицями, серпами й ножами. Балдео і брамін бігли попереду, а решта слідували за ними назирці і волали:

- Ану давайте сюди відьмаків! Побачимо, чи зізнаються, як їх припече! Підпаліть стріху в них над головою! Ми їм покажемо, як приймати у дім вовкулаку! Ні, стривайте, спершу поб'ємо їх! Вогню! Вогню сюди! Балдео, заряджай рушницю!

Людям довелося трохи пововтузитись із дверною клямкою - двері були замкнені дуже міцно; але зрештою замок виламали, і світло смолоскипів осяяло кімнату, де, витягшись на весь зріст на ліжку, схрестивши лапи і ледь звисивши їх з одного боку, лежала Багіра - чорна, як вугілля, і страшна, мов демон. На якусь мить запала мертва тиша, і ті, хто стояв попереду, мовчки посунули назад, на вулицю. У цю мить Багіра звела голову і позіхнула, старанно, неспішно й ніби зумисне - так вона позіхнула б, якби хотіла образити когось рівного собі. Вусаті губи розтулилися, червоний язик завернувся, нижня щелепа відвисала все нижче, поки не стало видно жарку горлянку; здоровезні ікла забіліли в чорному проваллі пашеки, а потім клацнули, стулившись, мов залізні засуви, що замикають будинок заради безпеки. Ще мить - і вулиця обезлюдніла. Багіра вистрибнула у вікно і стала поруч Мауглі. А люди, не тямлячись від жаху, збиваючи з ніг одне одного, розбігалися по хатах.

- До ранку вони не виткнуться надвір, - спокійно мовила Багіра. - А тепер що?

Село наче заціпеніло в нічному сні; та якщо прислухатись, можна було почути, як по підлозі совають важкі короби з зерном, підпираючи ними двері. Багіра була права: ніхто в селі не виткнувся надвір аж до ранку.

Мауглі сидів нерухомо й думав, і на його лице набігла тінь.

- Я щось зробила не те? - спитала Багіра, ластячись до нього.

- Нічого, усе добре. Тепер стережи їх до ранку, а я посплю.

І Мауглі побіг до лісу, ліг на камінь і заснув - і спав весь день і всю ніч.

Коли він прокинувся, біля нього сиділа Багіра, а на землі лежав щойно впольований олень. Багіра з цікавістю дивилася, як Мауглі порається з мисливським ножом, як він їсть і п'є. Потім він знову ліг, спершись підборіддям на руку.

- Жінка з чоловіком уже в Канхіварі, і з ними все гаразд, - сказала Багіра. - Твоя мати прислала звістку з шулікою Чилем. Вони знайшли коня того ж вечора, ще до півночі, і одразу поїхали. Це ж добре?

- Так, - потвердив Мауглі.

- Ніхто з людської зграї і носа не висунув, поки сонце не підбилося височенько. Вони зварили собі їжу, а потім знову замкнулися по хатах.

- А може, вони побачили тебе?

- Може, й так. На світанку я качалася в пилюці перед ворітьми і, здається, навіть співала. Ну що ж, Малий Брате, нам тут більше робити нічого. Ходімо полювати зі

мною й Балу. Він знайшов нові вулики й хоче показати їх тобі, і ми всі хочемо, аби ти знову був із нами... Не дивися так, а то навіть мені стає лячно! Чоловіка з жінкою не кинуть у Червону Квітку, і в джунглях усе буде, як було. Хіба ні? Забудемо про людську зграю!

- Про неї всі забудуть, і дуже скоро. Де цю ніч пастиметься Хатхі?

- Де захоче. Хтозна, де ходять Мовчун! А нащо він тобі? Що Хатхі може зробити такого, що нам не під силу?

- Скажи, нехай він прийде до мене зі своїми трьома синами.

- Але ж, Малий Брате, не можна наказувати Хатхі, щоб він прийшов чи пішов. Не забувай, він Хазяїн Джунглів і навчив тебе Заповітних Слів Джунглів раніше, ніж людська зграя показала своє обличчя.

- Байдуже. Я теж маю для нього Заповітне Слово. Скажи, нехай прийде до Жабеняти Мауглі, а як не розчує одразу - скажи, аби прийшов заради витоптаних нив Бхаратпуру.

- "Заради витоптаних нив Бхаратпуру", - повторила Багіра кілька разів, щоб краще запам'ятати. - Іду! Хатхі лише розлютиться, от і все, а я б залюбки віддала здобич за весь місяць, аби лише дізнатися, яке Заповітне Слово може підкорити Мовчуна!

Вона пішла, а Мауглі лишився сидіти на місці, гнівно длубаючи землю мисливським ножом. Він жодного разу не бачив людської крові і - що було для нього набагато важливіше - не чув її запаху доти, доки не відчув цей запах на ремнях, що зв'язували Мессуа. Але Мессуа була добра до нього, і якщо тільки він міг знати, що таке любов, він любив її - з такою ж силою, як ненавидів усіх інших людей. Та хоч як він ненавидів жорстокість, боягузтво і пусті балачки людей, він ні за яку нагороду джунглів не зголосився б відняти в людини життя й ще раз відчути цей моторошний запах. Його задум був набагато простіший і певніший, і він тихо засміявся, згадавши, що на цю думку його навели балачки дурного Балдео під шовковицею.

- Так, це було Заповітне Слово, - прошепотіла Багіра йому на вухо, повернувшись. - Вони паслися біля річки і скорилися мені, як буйволи. Поглянь, он вони йдуть!

Хатхі та троє його синів з'явилися, як завжди, безшумно. На їхніх боках ще не обсох річковий мул, і Хатхі неквапно жував зелене бананове деревце, яке вирвав з коренем своїми бивнями. Але кожен порух його велетенського тіла показував Багірі, яка розуміла все з першого погляду, що це не Хазяїн Джунглів прийшов до хлопчини вовка, а той, хто боїться, прийшов до того, хто не боїться нічого. Троє синів Хатхі стояли в ряд за спиною батька.

Мауглі ще не підвів голови, а Хатхі вже побажав йому доброго полювання. Та перш ніж вимовити хоч слово, хлопець змусив Хатхі довго тупцятися на місці і зітхати; а коли нарешті озвався, то спершу до Багіри, а не до слонів.

- Я хочу вам розповісти одну історію, що її чув від мисливця, на якого ви полювали сьогодні, - почав Мауглі. - Це історія про те, як старий і мудрий слон втрапив у пастку й гострий кілок на дні ями розпанахав йому шкіру від ступні до плеча, так що лишився білий рубець.

Мауглі простяг руку, і коли Хатхі повернувся, при місячному сяйві стало видно білий довгий рубець на сірому, як грифель, боці – наче його хльоснули розпеченим батогом.

– Люди витягли слона з ями, – продовжував Мауглі, – та він був сильний і втік, розірвавши мотуззя, і ховався, поки рана не загоїлась. А потім він уночі повернувся на поля мисливців. Тепер я начебто згадую, що він мав трьох синів. Усе це сталося багато дощів тому і дуже далеко звідси – на полях Бхаратпуру. Що сталося з цими полями в наступні жнива, Хатхі?

– Врожай зібрав я з моїми синами, – сказав Хатхі.

– А як було з сівбою, що настає за жнивами? – спитав Мауглі.

– Сівби не було, – сказав Хатхі.

– Аз людьми, що живуть біля полів? – спитав Мауглі.

– Вони полишили селище.

– А що сталося з хатами, в яких люди спали? – спитав Мауглі.

– Ми розвалили стріхи, а джунглі поглинули стіни.

– А що було далі? – спитав Мауглі.

– Джунглі поглинули всю добру землю, що я міг обійти за дві ночі зі сходу на захід, а за три ночі – з півночі на південь. Ми напустили джунглі на п'ять селищ; і в цих селах, і на пасовиськах, і на м'яких зораних полях не лишилося жодної людини, яка б мала поживу з землі. Отак були витоптані бхаратпурські ниви, і це зробив я з трьома моїми синами. А тепер скажи мені, Мауглі, звідки ти про це знаєш?

– Мені сказав один з людей, і тепер я бачу, що навіть Балдео не завжди бреше. Це було зроблено добре, Хатхі з білим рубцем, а тепер буде ще краще, бо тепер буде командувати людина. Ти знаєш селище людської зграї, що мене вигнала геть? Вони ліниві, нерозумні та жорстокі; вони весь час плещуть язиком і вбивають слабших не для поживи, а заради забави. Коли вони ситі, то кидають своїх одноплемінників у Червону Квітку. Я це бачив. Вони більше не повинні там жити! Я їх ненавиджу!

– Тоді уб'ємо їх, – сказав наймолодший з трьох синів Хатхі, вирвав жмутик трави і, обтрусивши об передні ноги, пожбурих геть, а його червоні очиці забігали з боку в бік.

– Нащо мені білі кістки? – люто відповів Мауглі. – Хіба я вовче дитя, щоб гратися черепом на сонці? Я вбив Шер Хана, і його шкура гние на Скелі Ради, але... але я не знаю, куди подівся Шер Хан, і мій шлунок досі порожній. Тепер я візьму тільки те, що можу побачити та помацати. Напустимо на село джунглі, Хатхі!

Багіра здригнулася і припала до землі. Промчати сільською вулицею, врізатися в людський натовп, роздаючи удари направо й наліво, чи зненацька напасти на якогось селянина в сутінках, – як на те, їй це було зрозуміло; але доценту розорити ціле селище, стерти його з лиця землі – такий задум їй лякав. Тепер вона збагнула, чому Мауглі звернувся до Хатхі. Ніхто, крім старого слона, не міг вигадати і провести таку війну.

– Давай проженемо їх, як ви прогнали людей з полів Бхаратпуру! Нехай тільки дощ поливатиме їхню землю, нехай краплі дощу стукотять об листя там, де шуміло

веретено. Ми з Багірою будемо сидіти в домі браміна, й олень питиме з криниці біля храму. Напустимо на них джунглі, Хатхі!

- Але ж я... ми не сварилися з цими людьми. А для того щоб розвалити дах у них над головою, потрібна страшна лютість образи, - мовив Хатхі, непевно погойдуючись з боку в бік.

- То хіба ви - єдині Травоїди у джунглях? Зверніться до свого народу! Нехай це зроблять олені, свині та нільгау. Вам не доведеться і ворухнутись, поки поля стануть голі. Напустимо на село джунглі, Хатхі!

- А вбивати нікого не треба? Мої бивні почервоніли від крові, коли ми витоптували поля у Бхаратपुरі, і я не хочу знову відчувати цей запах.

- І я теж. Я навіть не хочу, щоб їхні кістки лежали на нашій чистій землі. Нехай шукають собі іншого притулку. А тут їм лишатись не можна. Я чув, як пахне кров жінки, що мене годувала, - жінки, що загинула б від їхніх рук, якби не я. Лише запах свіжої трави на долівках будинків може перебити запах крові. У мене від нього пече в роті. Давай напустимо на них джунглі, Хатхі!

- Хай буде так! - мовив Хатхі. - Мені так само пік рубець, поки ми не побачили, як селища зникли під весняними заростями. Тепер я розумію: твоя війна стане нашою війною. Ми напустимо на них джунглі.

Мауглі ледве встиг зітхнути - він весь тремтів від важкого гніву, - а вже на тім місці, де стояли слони, не лишилось нікого, і тільки Багіра дивилася на нього з жахом.

- Клянуся зламаним замком, що мене звільнив! - мовила вона нарешті. - І це оте голе дитинча, за яке я заступалася перед Зграєю? Хазяїне Джунглів, коли я стану стара та немічна, замов слівце за мене... і за Балу... за нас усіх! Це ми - дитинчата перед тобою, ми - трава в тебе під ногами, ми без тебе - мов оленятка заблукані!

Почувши, як Багіра порівнює себе з оленятком, Мауглі аж зайшовся від сміху. Він реготав так, що йому забило подих, а віддихавшись, став сміятися знову. Врешті решт йому довелося стрибнути в озеро та трошки поплавати, щоб холодна вода прогнала той навіжений сміх. І поки він плавав, його мокра шкіра блищала в місячному світлі, точнісінько як у його тезка - жабеняти.

А Хатхі та троє його синів розійшлися врізнобіч і мовчки рушили видолинком. Вони йшли та йшли крізь джунглі і здолали шістдесят миль - тобто здійснили дводенний перехід, - і кожен їхній порух та поворот хобота завважували Манг, Чиль, Мавпячий Народ та всі птахи. Потім слони спокійно паслися близько тижня. Хатхі та його сини схожі на гірського удава Каа: вони нізащо не стануть квапитися, коли в тому немає потреби.

А за тиждень - і ніхто не знав, як це почалося, - джунглями пішла чутка, нібито в якійсь долині і харчі, і вода найсмачніші. Свині, що підуть куди завгодно заради гарного обіду, рушили в дорогу першими, стадо за стадом, перевалюючись через камені, слідом за ними потяглися олені, а за оленями - дрібні лисиці, що харчуються стервом. Поруч з оленями йшли неповороткі антилопи нільгау, а за нільгау простували дикі буйволи з боліт. Спершу повернути назад було легко, бо тварини рухалися

неквапно, раз у раз зупинялися поскубти травички, пили і знову спинялися, щоб спочити; та ледве хтось із них починав непокоїтись, з'являвся якийсь розрадник. Часом це був дикобраз Сахі, який приносив звістку, що гарні пасовиська почнуть ся от от; а то кажан Манг, пролітаючи над просікою, весело пищав згори, що довкола все спокійно; іноді до стада підходив Балу з ротом, набитим корінцями, і всерйоз чи жартома полохав тварин, спрямовуючи їх знову на дорогу. Багато хто повернув назад, побіг геть чи не захотів іти далі, але більшість лишилися і йшли вперед. Минуло днів десять, і все розгорталося так: олені, свині та нільгау тупцяли колом радіусом у вісімдесят миль, а хижаки сунули на них з боків. А в середині кола було селище, а навкруг нього дозрівав хліб на ланах, а посеред ланів сиділи люди на вишках, що звуться махани, – ці вишки схожі на голубники і збудовані для того, щоб відлякувати птахів та інших злодіїв. Тут оленів уже не довелося вмовляти. Хижаки йшли за ними слідом і гнали їх вперед, усередину кола.

Була темна ніч, коли Хатхі та трое його синів безшумно вийшли з джунглів, розламали хоботами ці споруди, і вони повалилися, як падає додолу зламана стеблина блекоти, а люди, що попадали, почули грізне ревіння слонів. Потім налякане стадо оленів прибігло й витоптало сільське пасовище і зорані поля; а слідом прийшли свині з тупими рилами й гострими ратицями і знищили те, що лишилося після оленів.

Вовки налякали тварин, і вони, сполохані, металися туди сюди, топтали зелений ячмінь і руйнували зрошувальні рівчаки. Перед світанком зовнішня оборона кола послабшала в одному місці. Хижаки відступили, звільнивши шлях на південь, і олені, стадо за стадом, кинулися туди. Хто був хоробріший, заховався в лісі, щоб попастися наступної ночі.

Та справу вже було зроблено. Побачивши свої поля вранці, селяни зрозуміли, що весь майбутній врожай загинув. Це була вірна смерть, якщо люди не підуть звідси, бо голод з року в рік був так само близько від них, як і джунглі. Коли на пасовище вигнали буйволів, голодні тварини побачили, що всю траву поїли олені, і розбіглися лісом слідом за своїми дикими братами. А коли звечоріло, виявилося, що двоє чи трое сільських коней лежать у стайні з розтрощеною головою. Лише Багіра вміла завдавати таких ударів і лише вона була здатна на таке зухвальство – витягти останній труп насередину вулиці.

Цієї ночі селяни не наважилися розпалити вогонь на полях, а Хатхі зі своїми синами вийшов підібрати те, що лишилося; а там, де пройшов Хатхі, підбирати вже нема чого. Люди вирішили харчуватись зерном, збереженим для сівби, поки не пройнуть дощі, а потім піти працювати в найми, щоб якось відробити втрачене. Та поки торговець зерном думав про свої повні скрині і про ціни, які він правитиме з покупців, гострі бивні Хатхі зламали стіну його глиняної клуні й розтрощили великий плетений короб, де зберігалося зерно.

Коли люди дізналися про цю втрату, сільський жрець зрозумів, що мусить щось вдіяти. Він уже молився всім богам, та марно. Можливо, казав він, селище мимохіть образило якогось бога джунглів: адже видно, що джунглі постали проти них. Тоді

покликали вождя сусіднього племені – з мандрівних гондів, розумних, чорних, як вугілля, мисливців, що живуть у лісовій гущавині. Їхні пращури походили від найдавнішого народу Індії, що були першими хазяями на цій землі. Гонда почастивали тим, що знайшлося, а він стояв на одній нозі, з луком у руках і кількома отруйними стрілами, встромленими у волосся, і дивився чи то злякано, чи то зневажливо на засмучених людей і на їхні спустошені ниви. Люди хотіли знати, чи не гніваються на них його боги, давні боги, і яких жертв вони хочуть. Гонд не відказав нічого, лише зірвав стеблину карели – в'юнкої рослини, що родить гіркі гарбузи, – і зав'язав нею двері храму на очах у здивованого ідола. Потім він махнув рукою в той бік, де пролягав шлях на Канхівару, і пішов до себе у джунглі – дивитись, як лісом тягнуться нескінченні стада диких тварин. Він знав, що навалу джунглів можуть спинити тільки білі люди.

Можна було не питати, що він мав на увазі. Дикий гарбуз тепер ростиме там, де люди колись молилися своєму богу, і що швидше вони підуть звідси, то краще.

Але ж не так легко покинути обжите місце. Люди лишалися в селі доти, доки не скінчилися їхні літні запаси. Вони спробували збирати горіхи в лісі, але тіні з палаючими очима стежили за ними навіть ясного дня, і коли налякані люди повернули назад, виявилось, що кора на стовбурах дерев, які вони проминули п'ять хвилин тому, зірвана ударами чиеїсь великої кігтистої лапи. І що більше люди тулилися до села, то сміливіше поводитися дикі звірі, які з ревінням і тупотом розгулювали лукам біля Вайнганги. Селяни ж навіть не сміли полагодити стіни спорожнілих клунь, що стояли близько до лісу. Дикі свині топтали руїни, і чіпкі корені ліан спішили загарбати землю, переповзаючи через стіни будинків, а слідом за ними наступала жорстка трава. Селяни одинаки втекли першими й понесли з собою звістку про те, що селище приречене до загибелі. Хто міг вистояти проти навали джунглів, коли навіть сільська кобра покинула свою нору під шовковицею!

Люди все менше спілкувалися з довколишнім світом, і все вужчали стежки, протоптані через рівнину. Громовий поклик Хатхі та трьох його синів уже не лякав селище вночі: їм більше не було потреби приходити. На землі не було врожаю, у землі – посівів. Поля край села заросли бур'янами, зливаючись із джунглями, і людям настав час іти до Канхівари, сподіваючись на милість англійців.

Вони зволікали, аж доки перші дощі не захопили їх зненацька. Зруйновані дахи почали протікати, леваду вкрила вода і пишна зелень, що забуяла після літньої посухи. Тоді люди пішли убрид – чоловіки, жінки та діти – під сліпим ранковим дощем і, звісно ж, озирнулися, щоб востаннє побачити свої оселі.

І коли остання родина з клунками проходила крізь ворота, за сільською огорожею з гуркотом обвалилися покрівлі будинків. Люди побачили, яку повітрі майнув блискучий, чорний, мов змія, хобот, розкидаючи мокру соломку стріхи. Він зник, і щось загуркотіло знову, а потім почувся відчайдушний лемент. Хатхі зривав дахи з будинків, як то зривають водяні лілеї, і якась колода боляче вдарила його. Тільки цього йому і бракувало, щоб розійтися у повну силу, – адже з усіх звірів, що живуть у джунглях,

розгніваний дикий слон лютує найстрашніше. Він копнув ногою глиняну стіну, і стіна розвалилася навпіл, а струмені дощу вмить перетворили її на купу жовтого багна. Хатхі сурмив у хобот і метався вузькими вулицями, змітаючи все на своєму шляху, розвалював хиткі двері та стіни будинків; а троє його синів лютували позаду батька, як то було на полях Бхаратпуру.

– Джунглі сховають ці шкаралупки, – мовив спокійний голос посеред руїн. – Треба повалити огорожу. – І Мауглі, виблискуючи мокрими від дощу плечима, відскочив від стіни, що важко опустилася додолу, наче стомлений буйвіл.

– На все свій час, – проревів Хатхі. – Так, у Бхаратпурі мої бивні були червоні від крові! До огорожі, дітки! Головою! Усі разом! Отак!

Усі четверо приступили до огорожі, і вона похилилася, а потім тріснула і впала, і онімілі від жаху люди побачили у проваллі заквацянні глиною голови руйнівників. І тоді люди стрімголов кинулися бігти видолінками, лишившись без даху над головою і без їжі, а їхнє село немовби тануло позаду, розтоптане, розкидане, розбите на друзки.

За місяць від села лишився земляний пагорок у свіжій зелені, а коли пройшли дощі, джунглі вже пишно буяли на тому місці, де півроку тому лежали зорані поля.

Слово Мауглі до людей

Трави в'юнкі і ліани чіпкі –
Джунглі рушають на хати людські!
Стіни долу впадуть,
Коли джунглі прийдуть
І гілками карели, карели гіркої
Скрізь усе заплетуть!
У вашому домі, в господі людській,
Буде співати народ лісовий.
Будуть тут, як пани,
Змії та кажани,
І карела гірка, і карела гірка
Від стіни до стіни!
Люд не побачить, як лихо прийшло, –
Військо вночі я пришлю у село.
Я вовків приведу,
Щоб пасли череду,
І карела гірка, і карела гірка
Зійде вам на біду!
Будуть порожніми ваші поля,
Хліб не родитиме ваша земля,
Не оратиме плуг –
Вийде олень у луг,
І карела гірка, і карела гірка
Заплете все навкруг!

Трави в'юнкі та ліани чіпкі –
Джунглі рушають на хати людські!
Стіни долу впадуть,
Як дерева прийдуть
І гілками карели, карели гіркої
Скрізь усе заплетуть!